

Louise Sundorf Christensens prædiken 19. søndag efter trinitatis

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

11. oktober 2026

Sted

Jerne Kirke, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 1, vers 35-51

- 1 Efterårsmørket er så småt begyndt at indfinde sig. Dagslyset melder sig først rigtigt her på den anden side af klokken otte – efter kirkeklokken har ringet solen op, og allerede tidligt på aftenen er det mørkt. Så mørkt, som der nu engang kan blive, i en så oplyst verden, som denne. I en oplyst verden som
- 5 denne, hører det flere steder til sjældenhederne, at man kan se en tydelig stjernehimmel. Der er simpelthen for meget lysforurening. Og lysforurening er, som begrebet også siger, en overflod af overskydende lys, der forurener det naturlige nattelys fra månen og stjernerne. Lysforurening er altså menneskeskabt lys. Det er det kunstige lys fra lygtepæle, der oplyser tomme
- 10 parkeringspladser nat efter nat. Det er lyset fra butikernes udstillingsvinduer, når man går ned gennem Kongensgade efter lukketid. Det er lyset i busstoppestedernes reklamesøjler, og det er de lysende spots på skibene inde på Esbjerg Havn. Og sådan er det. Hvor der er mennesker, er der lys. For lys skaber tryghed, så vi kan se frem for os og se vores medmennesker. Prisen er bare, at vi
- 15 glemmer mørket. Mørket, som vælder frem på himlen ved nattetide. Og måske af den årsag begynder flere organisationer at gøre opmærksom på mørket: Denne uge er markeres internationalt som World Space Week, hvor vi mennesker mindes om det ydre rum og menneskets aktiviteter derude, og i den kommende uge, efterårsferien, afholdes festivalen, DUNKEL, som i korte træk
- 20 hylder mørket, og kaster lys over de aktiviteter, man kan foretage sig langs Vadehavskysten, som nogle steder stadig har et Dark-Sky Certifikat og altså kun er præget af et minimum af kunstigt lys.

- Alt sammen eksempler på tiltag, der bringer et forsvar for mørket og for at se
- 25 op. Se op på himlen. Nattehimlen, der særligt i stjerneklarenætter synes at åbne sig for os. Og det kan vi heldigvis stadig opleve ret ofte her på Fanø.

Og den åbne himmel, som vi kan erfare den, når stjernebilleder lyser frem, eller når vi kan se, så langt øjet rækker ud over Vadehavet, ja det var, hvad jeg kom til
30 at tænke på, da jeg læste dagens tekst. For i dagens tekst, da siger Jesus: Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen. Ordene lyder til hans disciple, hvor flere kort forinden har gjort ham følgeskab. Disciplene synes at give skin af, at de ved, hvem Jesus er, men som Jesus selv siger, så skal de få større ting at se. Altså en gådefuld tale,
35 hvor der sondres mellem det øjet ser, og det man med sin fornuft kan begribe, overfor det man ikke kan bevise, man blot må tro på.

Nu har jeg her forinden udlagt, hvordan vi mennesker her i det begyndende efterårsmørke atter mindes om nattehimlen. I løbet af sommeren så vi den jo
40 dårligt nok, men nu, da er dagens gøremål ikke klaret, førend de første stjerner titter frem. Og der kan man altså godt stå og fortabe sig lidt; For hvad er derude? Da kan vi til erfaringen af, at vi kan stå her med benene solidt plantet på jorden, og måske kan vi udpege et stjernebillede eller to, men ellers er der så meget andet vi ikke kan vide noget om. Heller ikke selvom vi sender mennesker i rummet, for
45 at afsøge det.

For det er vores art; at vi tror, at vi er dem, der skal finde- og forstå alle sammenhænge. Og derfor, først for sent, bliver vi opmærksomme på, at al den oplysning måske slet ikke gavner os. En ting er den helt konkrete oplysning, al
50 den kunstige lys, som forurener nattehimlen, giver søvnbesvær, som kan lede til angst og depression, eller hvad med det faktum, at lysforureningen forstyrrer jordens dyr- og planteliv? Ja, det har vi fundet ud af, qua videnskaben. Qua det faktum, at menneskeheden er så oplyst og kan finde så meget information og viden, at fokus flyttes fra, at vi også er mennesker med ånd.

55 I tiden begynder der dog at være en opmærksomhed på, at vi ikke skal kunne bestemme alt. Deraf er den nyere, mere klimaorienterede teologi udsprunget, og der lyder det fra flere steder, at fordi vi mennesker blev befalet at forvalte jorden og alt det skabte, så må vi også tage ansvar for det rod, vi selv skaber. Det er lidt
60 som en udvidelse af buddet om næstekærlighed; At elsker du din næste, ja, så elsker du også Gud. Nu bare på den måde, at du ikke bare skal drage omsorg for din næste, men også kloden. Det er meget sympatisk. Det er på mange måder det, vi har brug for. Men det er stadig mere en etik, end det egentlig er en tro.

Og her er det, at vi må prøve at forstå, hvad Jesus mener, når han siger: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.

Det drejer sig nemlig ikke længere blot om den himmel vi selv kan se og erfare.

70 Det drejer sig ikke om, at vi skal se tegn i sol, stjerne og måne, men snarere at vi skal se ind i os selv. Få noget selvindsigt og forstå, at al den oplysning, både den helt konkrete, men også den mere videns-baserede, faktisk kan formørke os.

Og her er det ikke længere den naturlige, natlige mørke, vi søger, da er det

75 mørket i os selv. Det mørke, Gud ellers på mange måder har løst os fra ved sin søn, Vorherre Jesus Kristus.

Det mørke skal vi også konfronteres med. Det mørke finder vi ikke ved at se op, og vi kan heller ikke fordrive det, ved at lyse det væk. For det mørke lever i os.

80 Det mørke kender vi, det er vores ringeagt og søgen efter vished. Det er vores storhedsvanvid, misundelse og materialisme. Det er faktisk bare al vores menneskelighed – men fordi vi også er mennesker med ånd. Mennesker, der ved skabelsen blev skabt i Guds billede, ja, så elsker Gud os. Og derfor lader han os ikke alene i al vores dunkelhed, men sendte os sin Søn, Jesus Kristus, der blev
85 født i krybben julenat, for at leve her, under den samme himmel som os, for siden at lide og dø på korset langfredag og tre dage senere, påskemorgen, opfarede til himmels.

Det er en anden himmel, end den vi kan erfare med det blotte øje. Den himmel

90 er billedet på det evige. Det evige liv, der venter på den anden side af denne verden – og som vi måske, sommetider, kan stå og tænke på, hvis vi falder i staver under nattehimlen, som på mange måder minder os om, at vi, ligesom alt andet er blevet skabt og har fået skænket liv af en højere magt. En højere magt, som vi finder sprog og ord for her i kirken, hvor vi hører ordet om Guds søn,
95 Vorherre Jesus Kristus.

I ham har Gud forbundet himmel og jord. Det kan ingen efterprøve. På det kan man kun tro; Tro på, at Kristus er stigen til himlen. Menneskets relation til Gud er genetableret. Deri har vi ingen indflydelse haft, det er vi blevet givet i

100 kærlighed fra Gud.

Derfor, vær ikke bange for mørket, hverken det derude, eller det herinde – Gud har løst os fra begge dele, så vi kan leve frit. Amen.

105 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

110 **Tags**
19. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-19-sondag-efter-trinitatis>

115

120

125

130

135

140